

30, 85, 87, 97, 124, 129). Ἐκκλήση κατὰ τῆς ἀποφάσεως χωροῦσε καὶ μὲ ἰδιαιτέρο δικόγραφο ποὺ κατετίθετο στὴν καντζελλαρία τῆς Μυκόνου²⁴. Ἀκόμη ἀξίζει νὰ μνημονευθῇ ὅτι στὶς δημοσιευόμενες ἀποφάσεις ὁ ὅρος «χρεωφειλέτης» ἀπαντᾷ μὲ τὴν ἔννοια ὅχι μόνο τοῦ δανειστῆ²⁵ ἀλλὰ καὶ τοῦ ὀφειλέτη²⁶.

Ὡς πρὸς τὸ ἐφαρμοσθέν, στὶς δημοσιευόμενες ἀποφάσεις, ἀπὸ τοὺς Ἑλληνες κριτὲς δίκαιο, σὲ ἀπόφαση τοῦ ἔτους 1679 (ἀριθ. 18), ὅπου φέρεται νὰ δικάζη ὁ βοεβόδας Λουκῆς Δαμαλᾶς, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ μεγάλου διερμηνέα Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου²⁷, μνημονεύεται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ «τουρκικοῦ νόμου»²⁸.

24. Κατωτέρω παρατίθεται ἀνέκδοτο δικόγραφο ἐφέσεως τοῦ ἔτους 1817 ποὺ ἔχει ὡς ἐξῆς: «Πρὸς τὴν σεπτὴν κοινὴν Καντζελλαρίαν Μυκόνου.

/² Αναφέρω ταπεινῶς καὶ μὲ μεγάλον πόνον ψυχῆς ἡ ὑπογε/⁴γραμμένη δούλη σας Μαρινῶ γυνὴ τοῦ Κ(υρίου) Γεωργίου Ἀγγελῆ, ὅ/⁴τι ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἐθεωρήθη διὰ κομίσιαις ἡ περὶ τοῦ Βαρ/⁵διανοῦ πληρωμὴ μισθοῦ του καὶ θροφῆς του, καταδικάζουσά με /⁶ διὰ νὰ λάβω μόνον γρόσια σαράντα τὸν μῆνα ὡς ἡ σεντέν/⁷τζα τους διαλαμβάνει, καὶ μὲ τὸ νὰ ἦμαι ὅλως διόλου ἀδικη/⁸ μένη, ἀπελάρω αὐτὴν τὴν διαφορὰν νὰ τὴν θεωρήσω /⁹ εἰς ἀνώτερον κριτήριον. Διὸ καὶ ἀντισεκουεστράρω ἐ/¹⁰πάνω εἰς τὸν Κύριον Ἰωάννην Λάσκαρην, τὰ ὅσα ἄσπρα/¹¹ ἔχω διὰ τοῦ πρώτου μου σεκουέστρου ἐπάνω του σεκουεστρά/¹²τα, τὰ ὅποια νὰ εἶναι καὶ νὰ στέκονται σεκουεστράτα εἰς /¹³ τὸ χέρι του, ἕως ὅτου νὰ θεωρήσω τὴν διαφορὰν ταύτην /¹⁴ Βαρδιάννου, καὶ διαφόρων ἐξόδων μου, καὶ κόπων, ὡς /¹⁵ λέγω εἰς ἀνώτερον κριτήριον, καὶ νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ τὰ /¹⁶ εὐγάλη ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἐκ τῶν χειρῶν του, διότι θέλει /¹⁷ εἶναι ρισπονσάμπιλες. Παρακαλῶ νὰ γίνῃ γνωστὸν /¹⁸ τὸ παρόν μου εἰς τὴν εὐγένειαν του διὰ μέσον τῆς κοινῆς Καν/¹⁹τζελλαρίας, δίδοντας καὶ ἐμένα κόπια τοῦ αὐτοῦ ἐνσφράγιστον /²⁰ ὡς ἡ τάξις. Μένω δὲ μὲ ὅλον τὸ σέβας:

/²¹ Μύκωνος - τῇ 27 Μαΐου 1817 /²² ταπεινὴ δούλη σας /²³ Μαρινῶ γυνὴ τοῦ καπετάν Γεώργη /²⁴ Ἀγγελῆ μὴν ηξεύρωντας γράμμα /²⁵ τα βαλμένως ἀπὸ τὴν ἄνοθεν μαρτιρῶ /²⁶ Νικόλαος Ἀνδρουλάκης» (Ἀρχεῖον Ι.Ε.Ε.Ε., 22539).

25. Βλ. π.χ. ἀριθ. 86 καὶ 126. Ὁμοίως Κ. Τριανταφυλλοπούλου, Ἡ πρώτη ἐλληνικὴ μετάφρασις τοῦ Γαλλικοῦ Ἐμπορικοῦ Κώδικος καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς διδάγματα, «Ἀρχεῖον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου», τ. Ι, σ. 370 ἐπ.· Ἰ.α.κ. Βισβίτζη, ἐνθ' ἀν., σ. 131· Γ. Πετροπούλου, Νομικὰ ἔγγραφα Σίφνου, Μνημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, τ. Γ', τευχ. 1, Ἀθῆναι 1956, σ. 18 καὶ 22· Ἀνδρ. Δρακάκη, Ἡ Σῦρος ἐπὶ τουρκοκρατίας, τ. Α', ἐν Ἑρμουπόλει Σύρου 1948, σ. 199, σημ. 39.

26. Βλ. ἀριθ. 15 καὶ 17. Ὁμοίως πρβλ. Ζέπων J. G-R, τ. 8, σ. 514 καὶ Περ. Ζερλέντου, Γράμματα κ.λπ. σ. 104 καὶ 125.

27. Περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀπορρήτων (1673 - 1709) βλ. Κ. Ἀμάντου, Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος ὁ ἐξ ἀπορρήτων, «Ἑλληνικά», τ. 5 (1932), σ. 335 ἐπ.

28. Πρόκειται περὶ κληρονομικῆς ἐκ διαθήκης διαφορᾶς. Στὸν μὴ προβλεπόμενο κατὰ τὸ ἱερονομικὸ κληρονομικὸ δίκαιο κληρονόμο, ἦταν δυνατὴ ἡ διάθεσις μόνο τοῦ τρίτου τῆς περιουσίας ὑπὸ τοῦ κληρονομουμένου (Βλ. Δ. Ν. Δημητριάδου (Δηρμήτογλου), Ἱερονομικὸν Κληρονομικὸν τῶν Μωαμεθανῶν Δίκαιον - Φεραῖζ, ἐν Ἀθῆναις 1915, σ. 110 - 111).